

Dues cançons populars¹

Traducció: Pau Sabaté Marqués

I. El retorn de l'emigrant

El llevant s'ha fet de rosa | i a ponent es fa de dia,
trenca l'alba a les muntanyes | i surt l'estel del matí,
els ocells van a pastura | i les noies a la font.
Surto jo amb el cavall negre | i amb els gossos de cacera,
trobo una noia que renta | dins d'un safareig de marbre.
La saludo i no em diu res, | li parlo i ella no em parla.
«Vinga, noia, treu-nos aigua | i tingues bona ventura,
que en beurem jo i el cavall | i també en beuran els gossos».
Quaranta poals va treure'n | i els ulls, no els hi vaig ni veure;
i al que fa quaranta-dos | la vaig veure que plorava.
«Per què plores, ben plantada, | i amb tanta pena gemegues?
És que tens gana o tens set | o tens una mala mare?»
«Foraster, si em veus que ploro | i amb tanta pena gemego,
no és que tingui gana o set | ni que tingui mala mare,
sinó l'home lluny de casa, | que fa deu anys que no torna.
Jo l'espero dos anys més, | fins que en passin tres l'espero,
i si no ve i no el veig més, | llavors penso fer-me monja.
Aniré a turons solius | per bastir-hi un monestir
i a la cel·la em tancaré, | tenyiré els vestits de negre,
que a ell se'l mengi l'estar lluny | i a mi, en canvi, els rasos negres».
«Noia, el teu home ara és mort, | noia, el teu home va perdre's.
Les meves mans l'aguantaren, | les meves mans l'enterraren,
vaig partir-m'hi el pa i el ciri | i va dir que me'ls paguessis,
també vaig fer-li un petó | i em va dir que me'l tornessis».
«Si pa i ciri vas partir-t'hi, | penso pagar-te'n el doble,
però aquest petó que dius, | que sigui ell qui te'l faci».
«Noia, jo sóc el teu home | i jo sóc aquell que estimes».
«Foraster, si ets el meu home | i tu ets aquell que estimo,
digues-me senyals del pati | i llavors et podré creure».
«Hi ha un pomer a la teva porta | i una vinya tens al pati
que fa una garnatxa roja | que després fa un vi moscat
que se'n refresca qui en beu | i en demana més encara».
«Això són senyals del pati, | que tothom els pot saber,

¹ Politis, Nikólaos = Νικόλαος Πολίτης. 1958. *Δημοτικά Τραγούδια. Εκλογαί από τα τραγούδια του Ελληνικού λαού*. Atenes: Βαγιονάκης-Γρηγορόπουλος.

de camí hi vas passar un dia, | els vas veure i me'ls dius ara.
Digues-me senyals de casa | i llavors et podré creure».
«Al mig de la cambra hi ha encesa | una candela daurada
que et fa llum quan et despulles | i quan els cabells et trenes,
i et fa llum al dolç trenc d'alba | els dies que vols mudar-te».
«Algun veí meu dolent | t'ho ha dit i per això ho saps.
Digues-me senyals del cos, | que són senyals de l'amor».
«Als pits, hi tens una piga | i una altra piga a l'aixella
i, al bell mig de les mamelles, | un amulet del teu home».
«Foraster, tu ets el meu home | i tu ets aquell que estimo».

II. Un llavi roig vaig besar

Un llavi roig vaig besar | i el meu llavi va tenyir-se'n,
me'l torquí amb un mocador | i el mocador va tenyir-se'n,
vaig rentar-lo dins del riu | i el riu i tot va tenyir-se'n,
i va tenyir-se'n la platja | i també la mar oberta.
Baixà una àliga a beure aigua | i les ales va tenyir-se'n,
i va tenyir-se'n mig sol | i la lluna ben sencera.